Reivit ja vapaatilat tuovat kollektiivisen tietoisuuden yhteen

J.

2008

Voidaan sanoa että anarkistiliikkeessä meillä on ollut kolme eri vaihetta. Ensimmäinen oli 80-luvulla, ja sitä kuvaa itäiset filosofiat, läntiset filosofiat, psykedeelia, kaikki yhdessä ilman puritanismia. Siinä ei keskitytty erottaviin tekijöihin. Mutta kaikki se muuttui 90-luvulla kun liikkeen voi sanoa italiasoituneen. Se alkoi matkia italialaista mallia, ottamaan etäisyyttä kulttuurisiin puoliin ja sanomaan että militanttius on ainoa tapa olla tehokas. Se omaksui näkökulmat joissa painotettiin enemmän objektiivisuutta ja materialistisuutta. 90-luvun merkittävimmät vaikutteet olivat Italian autonomia, sekä jossain määrin Green Anarchy amerikkalaisesta liikkeestä, sekä hyvin paljon Situationistista Internationaalia ja metropolin uutta muotoilemista, kapitalismin keskukset metropoleina, paikkoina joissa spektaakkelia rakennetaan aktiivisemmin. Saksan underground ja punk rock olivat myös vaikutteena, eivätkä ne olleet niin suvaitsevia toisia lähestymistapoja kohtaan. 80-luvulla oli helpompaa puhua samaan aikaan Proudhonista ja Doorsista tai psykedeelisistä yhteisöistä. 90-luvulla oli kaksi virtausta. Näkyvämpi virtaus, hyvin materialistinen ja rationaalinen, perustui läntiseen anarkistiseen ajatteluun. Toinen virtaus, selkeä vähemmistö, liittyi spirituaalisuuteen ja utopioiden etsimiseen. Joka tapauksessa, tällä toisella virtauksella oli laajempia heijastumia muussa yhteiskunnassa. Paljon ihmisiä pyörii tässä vaihtoehtoisessa tavassa, mutta ne liikkuvat pienissä ryhmissä, eivätkä luo suuria kokoontumisia tai yleiskokouksia kuten ensimmäinen virtaus.

Joulukuuhun johtanut kolmas vaihe on vapaudellisia ajatuksia jakavien ihmisten suuri määrä. Enemmistö ajattelee militantisti ja vähemmistöllä on painotus spirituaalisuuteen ja kulttuuriin. Kun kaikki yrittivät tehdä parhaansa oman näkemyksensä pohjalta, ja kaikki tuo yhdessä synnytti joulukuun.

Toinen 90-luvun virtaus, spirituaalisuuteen perustunut, kasvoi pääosin uushippikulttuurista, joka tuli ulkomailta reivien ja Rainbow Gatheringien muodossa. Se yhdistyi Britanniasta tulleisiin Reclaim the Streets -kadunvaltauksiin. Kreikkalaisessa versiossa kaksi leiriä yhdistyi, mutta se ei kestänyt kauaa. Valtion tekemä tukahduttaminen ei liittynyt siihen, vaan se johtui liiton sisäisistä ristiriidoista. Toinen puoli piti toisia pelkkinä elämäntapa-anarkisteina, jotka hukuttavat itsensä spirituaalisuuteen keskittymällä ennemmin meditaatioon kuin järjestelmän muuttamiseen. Joten tapahtui murtuma, hitaasti mutta varmasti. Tästä johtuen suuri osa Kreikan anarkistiliikettä on asenteeltaan hyvin puritaaninen. Vaikka ne ovat anarkisteja, ne saattavat helpos-

ti muistuttaa Kommunisteja. Ne ovat hyvin jäykkiä, eivät kovin joustavia. Mutta kaikki nämä ristiriidat tekevät liikkeestä jollain tapaa hyvin vahvan. Sillä suurten yhteiskunnallisten levottomuuksien aikoina kaikki nämä ihmiset tulivat yhteen ja toimivat yhdessä ennen kuin hajosivat taas erillisiin osiin.

Spirituaalisuus ei ole tärkeää vallankumouksellisille taistelulle, spirituaalisuus on tärkeää sen muuttamiseksi kuinka maailman näkee. Jos sen muuttaa, niin tukahduttaminen käy hyvin vaikeaksi. Sisäiseen tietoisuuteensa yhteydessä olevalle spirituaaliselle henkilölle toisten auttaminen tulee hyvin luonnostaan. Tuntee rakkautta toisia kohtaan, haluaa toisten olevan kunnossa, ei halua niiden joutuvan elämään yhteiskunnassa joka tukahduttaa niin paljon. Spirituaalisuus myös tehostaa sitä mitä ikinä sattuu tekemään. Se antaa kirkkaan mielen, johon ei viha vaikuta. Mieli valmiina toimimaan ilman että siihen vaikuttaa myrkyllinen ympäristö joka tekee toiminnan välttämättömäksi. Spirituaalisuus mahdollistaa sen että voi toimia vapaasti, niin että ei ole enää orja sen koommin ulkoisille kuin sisäisille sekasotkuille. Kun ymmärtää että olemisen suuri peli päihittää kaikki korkeammat ideologiat, ei ole enää määriteltävissä, sitä on joku joka muuttuu koko ajan.

Ensimmäisessä virtauksessa viha hallitsee, viha järjestelmän rakenteita vastaan. Spirituaalisuuttaan kehittäville ihmisille vihalla ei ole sijaa alkuunkaan, se on myrkkyä. Mutta se ei tarkoita passiivisuutta. Se tarkoittaa sitä että toimii ilman vihaa, mutta on silti siellä missä joutuu huutamaan tai tappelemaan. Mutta kirkkaalla näkemyksellä. Ymmärtää että vihollinen ei ole se Toinen, vaan suhteitamme vääristävä tietämättömyys.

Suurin osa meistä tässä toisessa virtauksessa on pasifisteja. Mutta jos viimeinen vaihtoehto on tappelu, silloin me tappelemme. Mutta vain jos se on ainoa vaihtoehto, jos sillä suojellaan itseä tai pelastetaan vieressä oleva henkilö jota hakataan. Vain silloin. Emme ideologisoi väkivaltaa, emmekä myöskään ideologisoi pasifismia. Tämä on erittäin tärkeää. Sillä ei voi vain pysyä rauhallisena kun vieressä olevan kimppuun hyökätään. Sitä tappelee, mutta tärkeä juttu on siinä että ei tunne vihaa.

Mitä ajattelette spirituaalisuudesta vaalimassa porvarillista elämäntapaa?

Vihaamme sitä! Olemme täysin sitä vastaan, emmekä hyväksy sitä aitona spirituaalisuutena. Se on keino huumata itsensä. Spirituaalisuudessa on kyse siitä että kehittää vahvoja filosofisia järjestelmiä, jotka hitaasti, tai joskus nopeammin, vievät kohti korkeampaa tietoisuutta. Sillä ei ole mitään tekemistä puuhelmien ja New Age -kauppojen ja kaiken sen paskan kanssa mitä tulee Kalifornian ideologiasta. Olemme kaikkea sitä vastaan samaan tapaan kuin vastustamme vihan ideologisointia vapaudellisessa liikkeessä. Tämä on hyvin merkittävä ero jonka voi nähdä Kreikan ja anglosaksisen maailman välillä. Kukaan meistä ei näe spirituaalisuutta jonain mitä voi ostaa. Suurin osa meistä todella on etsijöitä, vapaita ajattelijoita. Emme sovi Murray Bookchinin ajatuksiin elämäntapa-anarkismista. Itse asiassa emme pidä hänen ajatuksistaan. Hän oli merkittävä 70-luvulla, mutta ajan myötä halusi vain saada koko liikkeen seuraamaan omia ajatuksiaan, ja lopulta hänestä tuli pelkkä vanha pieru. Kaikki mikä oli hänen kapean anarkisminsa ulkopuolella täytyi laittaa yhden termin alle ja hylätä. Olemme Bookchinia, New Agea ja elämäntapailua vastaan. Emme edes ole postmoderneja. Voimme ottaa ajatuksia Baudrillardilta ja muilta, mutta käytämme niitä omalla tavallamme. Joka tapauksessa postmodernismi on vain yksi läntinen idea lisää, se ei ole globaali. Se on osa lännen myyttiä ja ideologiaa.

Liikkeen ulkopuolella olevat ihmiset ovat mieltyneet spirituaalisuuden ja vapaudellisten ajatusten yhteyteen. Etenkin nuoret kokeilevat uusia tapoja elää. Jotkut muuttavat kaupunkien ulkopuolelle, jotkut matkustelevat, jotkut etsivät tapoja matkustella omissa naapurustoissaan ja

yhteisöissään. Se ei ole keskitettyä eikä seuraa anarkistiliikkeen päävirtauksen lähestymistapaa. Nämä ihmiset ovat paljon rennompia ja coolimpia. Mutta esimerkiksi joulukuussa ne kaikki olivat kaduilla. Ne olivat neuvostoissa, kaduilla, mellakoissa, kaikkialla. Jollain tapaa joulukuu ylitti Kreikan klassiset anarkistiryhmät.

Reivit ja vapaatilat muodostavat osan verkostoa, jossa uusi kollektiivinen tietoisuus tulee yhteen. Ihmiset solmivat ystävyyksiä, ilmaisevat itseään musiikin avulla, käyttävät psykedeelejä tai eivät. Monet eivät käytä ollenkaan psykedeelejä, mutta se on vain yksi tapa saada ekstaattinen näkökulma maailmaan. Reivikulttuuri toi monia ihmisiä yhteyteen luonnon, vapaan rakkauden ja vapaan ajattelun kanssa. Tietenkin tuon alakulttuurin sisällä oli joitain ihmisiä joita kiinnosti vain liiketoiminta, mutta se oli vähemmistö. Suurin osa tuli paikalle näiden juhlien sisällä kehittyneen pyhän tunnelman takia. Kaksi sukupolvea tuli yhteen ja oli valmis tuhoamaan apatian. Suurin osa juhlien kävijöistä oli pasifisteja, vaikka mukana oli aina myös vahva vähemmistö niitä joita kiinnosti mellakointi, minkä taki monet reiveistä päättyi mellakkaan. Juhlijat halusivat pitää kytät poissa, joten he hyökkäsivät niitä vastaan, ja oli koko yön kestäviä mellakoita. Kreikassa poliisilla ei ole tapana hyökätä undergroundin juhliin niin paljoa, sillä ne pelkäävät vastahyökkäystä. Sen sijaan ne hyökkäävät ennemmin pasifistien juhliin. Niitä vastaan oli monta hyökkäystä, eikä kukaan tapellut vastaan. Näin tuhottiin ulkoreivien skene 90-luvulla. Ihmiset järjestivät reivejä metsiin ja vuorille, mutta joutuivat aina hyökkäyksen kohteeksi. Näin ei käynyt metropolissa järjestetyille juhlille tai anarkistien järjestämille, sillä ihmiset olivat valmiita tappelemaan. Eikä juhlat päättyneet mellakoiden myötä, ne jatkuivat koko ajan. Juhlat olivat mellakoiden lähde, ja jotain mihin ne sulautuivat takaisin.

Myös indie rock -skenessä oli suuria mellakoita konserttien aikana. On erittäin tärkeää panna merkille että näiden festivaalien pitopaikoissa ei ollut vastaavaa suojaa poliisia vastaan kuin yliopistoilla. Konsertteja ei pidetty yliopistoilla, vaan Pedion Areos -puistossa Ateenan keskustassa. Viimeisen kahdeksantoista vuoden aikana on ollut ainakin kahdeksan suurta mellakkaa, jotka saivat alkunsa puistossa järjestetyistä konserteista. Ja vaikka siellä ei ollut turvapaikkaa poliiseilta, ne onnistuivat hajottamaan konsertit vain kolmesti.

Tyhjä Verkosto (Void Network) järjesti seitsemän päivän juhlat Thessalonikissa 2003, ja ne huipentuivat EU-huippukokouksen vastaisiin suuriin mellakoihin. Yliopistokampuksen sisällä oli kaksi eri squattia. Toisen takana oli musta blokki ja toisen takana antiautoritaarinen koalitio. Juhlat tapahtuivat näiden kahden valtauksen välissä, ja ne oli käynnissä kaiken aikaa. Ne oli hienoja hetkiä. Uskon että ne valmistelivat ihmisiä myöhemmin tapahtuneisiin suuriin mielenosoituksiin ja mellakoihin. Se oli hyvin ainutkertainen tila uusille yhteyksille ja ajatuksille. Minulle se oli paljon tärkeämpää kuin itse mielenosoitus. Se oli suuri liitto uushippien ja barrikadien perään olleiden ihmisten välillä. Oli paljon eroavaisuuksia, ja paljon väittelyjä, mutta lopulta kaikki tulivat yhteen.

Syyskuussa 2006 oli juhlat Teknillisellä Korkeakoululla. Se muuttui massiiviseksi seitsemän tuhannen ihmisen mellakaksi. Kaikkialta Euroopasta tuli esiintyjiä soittamaan ilmaiseksi. Mellakat alkoivat aamukahdelta ja kestivät aamuseitsemään tai kahdeksaan. Poliisi ampui kyynelkaasua ja ihmiset hajaantuivat vain palatakseen hetken päästä takaisin yhteen. Eikä juhlat pysähtyneet koko aikana. Ihmiset tappelivat poliiseja vastaan kampuksen ympärillä ja palasivat sitten juhliin. Siellä oli yksi Saksasta tullut DJ joka sanoi kyseessä olleen suuri hetki reiviskenelle. Hän laittoi t-paidan kasvojensa eteen ja palasi sitten lavalle pyörittämään levyjä.

Loppuvuodesta 2001 oli suuret juhlat Propyleiassa Ateenan keskustassa, yliopiston rehtoraatin rakennuksen edessä. Tyhjä Verkosto valtasi paikan vuorokaudeksi. Kaikki heimot tulivat yhteen,

siellä oli 5000, 6000 ihmistä tukkimassa kadut, tanssimassa. Mellakkapoliisi piiritti meidät, mutta ne eivät voineet tehdä mitään, sillä paikka oli yliopiston turvapaikan suojeluksessa. Se oli hyvin merkittävä tapahtuma, kaikki nuo ihmiset valtaamassa osaa kaupungista, tanssimassa yhdessä, kirjoittamassa iskulauseita seiniin. Aamulla olimme ottaneet haltuumme Panepistimion merkittävän metroaseman alueen. Työläiset ja muut ihmiset tulivat paikalle eivätkä voineet ymmärtää näkemäänsä, se oli niin kaukana heidän todellisuudestaan. Ja tämä on kaikista tärkein asia, luoda todellisuuteen reikiä joiden avulla osoittaa ihmisille että voimme luoda mitä haluamme, ylittää yhteiskunnan yleisessä tietoisuudessa olevat esteet. Se oli todella hienoa. Minulle nuo juhlat tiivistivät koko moniulotteisen liikkeen ajatuksen.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

J.
Reivit ja vapaatilat tuovat kollektiivisen tietoisuuden yhteen
2008

Haettu 3.9.2012 osoitteesta: http://takku.net/article.php/20100620134922177
Kirjoittanut J., vapaa ajattelija ja undergroundtapahtumien järjestäjä 80-luvun lopulta lähtien.
Teksti suomennettu teoksesta ”We Are an Image From the Future: The Greek Revolt of December 2008”, s.35-38).

fi.theanarchistlibrary.org